ΕΤΟΣ ΙΓ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 590

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἀρχαῖον θέατρον καὶ αἱ γυναῖκες. Ἰοκάστη. — Ἡ νέα γυνὴ (κατὰ τὸν Jules Bois, ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἀπὸ τὸ ἐν Λονδίνῳ Γυναικεῖον Συνέδριον (ὑπὸ κ. Μαίης Δίουαρ. — Τὸ Βάζο (ὑπὸ δος Φιλιῶς Πασαγιάννη). — Γυναικεία κίνησις. — Γυναικεῖος κόσμος. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἡμερολόγιον. Ἐπιφυλλίς: Περιμένει, (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ο ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δὲν εἶναι μόνον οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς, οἱ ζητοῦντες εἰς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν γυναικείων χαρακτήρων τὸ μυστικὸν τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ τὸ ἀπόρρητον τοῦ γυναικείου πνεύματος. Ἀνέκαθεν ἡ γυνὴ ὡς ἐκ τῆς διαφόρου φύσεως καὶ τῆς διαφόρου ἀποστολῆς της ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἐμβριθῶν μελετῶν καὶ ψυχολογικῶν ἀναλύσεων παρὰ τῶν διασημοτέρων τῆς ἀρχαιότητος συγγραφέων. Τὸ θέατρον μάλιστα ὑπῆρξεν εἰδικώτερον τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συνεζητήθη ἡ πλήρης καὶ ἐντελὴς ἀποκάλυψις τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Ἡ ἐπιφανὴς τριὰς τῶν ἐξόχων τραγῳδῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, ἀριθμεῖ ἐν τῇ θαυμασίᾳ παραγωγικῇ γονιμότητί της πολὺ μεγαλήτερον ἀριθμὸν ἡρωΐδων παρὰ ἡρώων τῆς σκηνῆς. Τοῦτο ὑπῆρξεν εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἱστορίαν ἐν γένει καὶ εἰδικώτερον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ φύλου μας.

Διότι ἡ ἱστορία τῶν χρόνων ἐκείνων ὡς καὶ ἡ πολιτεία ἐλάχιστα ἠσχολήθησαν μὲ τὴν γυναῖκα, ἡ μὲν τάσσουσα αὐτὴν μεταξὺ τῶν αἰωνίων ἀνηλίκων καὶ τῶν αἰωνίως κηδεμονευομένων, ἡ δὲ περιοριζομένη μᾶλλον εἰς ἀναγραφὴν ἡρωϊκῶν πολέμων καὶ ἀθλητικῶν κατορθωμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων, ἦσαν καὶ ἐκ τῆς φύσεως καὶ ἐκ τῆς ζωῆς, ἣν ἔζων μᾶλλον ἀκατάλληλοι.

Ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὴν τέχνην πότε μὲ τὴν σμίλην τοῦ γλύπτου καὶ ἄλλοτε μὲ τὸν κάλαμον τοῦ ποιητοῦ νὰ λαξεύσῃ τὴν προτομὴν τῆς γυναικός, νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ μάρμαρον καὶ ψυχὴν εἰς τὴν Σφίγγα καὶ νὰ ὑψώσῃ αὐτὴν τελείαν, μεγάλην καὶ ὑπέροχον ἐπὶ στυλοβάτου τιμῆς, ἢ νὰ τὴν καταρρίψῃ εἰς τὸν βόρβορον τῆς κακίας καὶ τῶν παθῶν.

Ἐν γένει ὅμως εἰς πάντας τοὺς γυναικείους χαρακτῆρας τοῦ θεάτρου, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ γυναικεῖα ἀγάλματα μεγάλης τέχνης, ἡ γυνὴ παρίσταται κατὰ προτίμησιν καταυγαζομένη ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ διττοῦ κάλλους τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία, πλουσία εἰς παραδόσεις καὶ εἰς εἰκόνας μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας θεοὶ καὶ ἄνθρωποι τόσον ἐσυγγένευαν καὶ τόσον συνεχρωτίζοντο μεταξύ των, παρεῖχεν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ ἄφθονον συγκομιδὴν ὑλικοῦ, πρὸς ἐπεξεργασίαν μεγάλων τύπων, ἐν οἷς τὸ κάλλος τῆς οὐρανίας καὶ τῆς γηΐνης Ἀφροδίτης ἐναρμονίως συνεδυάζοντο.

Οὕτω πλὴν τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν μίαν εὐφυᾶ, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ κυνικὴν φάρσαν τῶν χρόνων ἐκείνων, τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ ἐσεβάσθη τὴν γυναῖκα πολὺ περισσότερον τοῦ συγχρόνου καὶ ὁσάκις ἀκόμη ἀπεικόνισεν αὐτὴν μὲ πάθη ἰσχυρά, μειοῦντα τὸ γυναικεῖον γόητρον, ἐφρόντισε νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν θεατὴν ἐπιεικῆ καὶ πρὸς τὴν ἐγκληματοῦσαν ἔτι.

Καὶ ὑπῆρξε τοῦτο εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς τύχης τῆς γυναικὸς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνδρικῶν αἰσθημάτων τῶν χρόνων ἐκείνων. Διότι ὁ ἀνὴρ τότε, μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐθαύμαζε γυναικεῖα πρότυπα τέλεια, μόνον ἐκεῖ ὡς εἰς σχολεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπεκαλύπτοντο αἱ μεγάλαι γυναικεῖαι ἀρεταί, ἃς οὔτε ὁ σύγχρονός του βίος τοῦ γυναικωνίτου, ἀλλ' οὔτε ὁ βίος τῶν ἑταιρῶν ἠδύνατο νὰ κυοφορήσῃ.

Τοὺς ἐντελεστέρους γυναικείους τύπους, τοὺς μᾶλλον ψυχολογημένους καὶ μᾶλλον πλησιάζοντας πρὸς τὸ φυσικόν, παρέδωκεν εἰς τὴν ἀθανασίαν ὁ Σοφοκλῆς. Ἡ γλυκύτης, ἡ πραότης, ἡ προσήνεια τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μεγάλου τραγῳδοῦ ὡδήγησε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ νὰ ἀνεγείρῃ μετὰ τρυφερότητος τὸν πέπλον τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰ ἄδυτα αὐτῆς τὸ μέγα μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἀτελέστερον ἀπέδωκαν οἱ ὁμότεχνοί του. Ὁ Αἰσχύλος ἦτο πολὺ τραγικὸς καὶ ὁ Εὐριπίδης πολὺ νατουραλιστὴς καὶ πολὺ μισογύνης, ὥστε νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν κακιῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν γυναικείων ἀρετῶν.

Ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος. Οἱ γυναικεῖοι τύποι του καὶ ὅταν ἀκόμη σκιάζωνται ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἥρωος, ὡς εἰς τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον» καὶ εἰς τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ», ἀποτελοῦν τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀναπαύει καὶ καθησυχάζει τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἀπὸ τὴν τρομερὰν ἐξέλιξιν τῶν ἀλλεπαλλήλων δραματικῶν γεγονότων, εἶναι μία ὄασις εἰς τὰς ψυχικὰς καταιγίδας, μία παρηγορία ἤρεμος καὶ μία ἀνακούφισις ὑπερτάτη. Ἡ γυνὴ εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἡ πρόδρομος τῆς Παναγίας, τῆς πρωτοστατούσης εἰς τὸ μέγα δρᾶμα τοῦ χριστιανισμοῦ. Παναγία ἐθνική, Παναγία ἀνθρωπίνη, μεσάζουσα μεταξὺ θνητῶν καὶ θεῶν, φέρουσα τὰ βάρη καὶ φέρουσα τοὺς πόνους τῶν ἄλλων εἰς τὰ ἴδια στήθη, ἀλλὰ μὲ ὀλιγωτέραν ἐγκαρτέρησιν καὶ μὲ ὀλιγωτέραν πίστιν εἰς τὸ αἰώνιον καλὸν καὶ εἰς τὴν αἰωνίαν δικαιοσύνην.

Ἡ Ἰοκάστη

Εἰς τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον», τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν εἴδομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ ὅλον τὸ τραγικὸν μεγαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος του, χάρις εἰς τὸν Μουνὲ-Σουλλύ, ἡ μορφὴ τῆς Ἰοκάστης ἐλάχιστα ἀπησχόλησε καὶ σχεδὸν παρῆλθεν αὕτη ἀπαρατήρητος. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν μεγάλην μετριότητα τῆς ὑποδυθείσης τὸν ρόλον αὐτὸν ἠθοποιοῦ καὶ εἰς τὴν ἔξοχον δραματικὴν τέχνην τοῦ Μουνὲ-Οἰδίποδος, ὅστις ἀπερρόφησεν ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ ἐπεσκίαζε πάντα περὶ αὐτὸν καλλιτέχνην μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον τῆς τέχνης του.

Ὁ Σοφοκλῆς ὅμως διετύπωσε καὶ ἐδῶ ὡραῖον τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικός. Ἀνεύθυνος καὶ αὐτὴ διὰ τὰς συμφοράς, ἃς ἡ μοῖρα ἐπεσώρευσε κατὰ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου της, εἶναι ὁ παρήγορος ἄγγελος τοῦ δοκιμαζομένου συζύγου. Ἡ φωνή της εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἀξιοπρεπείας, ὅταν ἀρνῆται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της Κρέοντος. Πόσον μεγάλη φαίνεται καὶ πῶς ἐπιβάλλεται ὅταν διὰ τῶν λόγων της περὶ καταπαύσεως τῶν συγγενικῶν ἐρίδων ὑπενθυμίζῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα, ὅτι ὡς βασιλεὺς ὀφείλει πρωτίστως νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ μήπως διστάζει νὰ κηρύξῃ ψευδεῖς τοὺς χρησμοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου τὴν ὀργὴν ἀψηφεῖ διὰ νὰ ἐνσταλάξῃ παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ βασανιζομένου ἀνδρός;

Καὶ ἔπειτα μὲ ποῖον ἡρωϊσμὸν μανθάνει τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν. Δὲν εἶναι γύναιον κοπτόμενον εἰς κραυγὰς ἀπελπισίας καὶ εἰς θρήνους, δείγματα αὐτὰ τῶν ἀσθενῶν ψυχῶν. Εἶναι βασίλισσα, μὴ μεριμνῶσα πλέον διὰ τὴν ἰδίαν τύχην καὶ μόνον ὡς μήτηρ ρίπτει τὴν σπαρακτικὴν ἐπίκλησιν τοῦ *δυστυχοῦς* πρὸς ἐκεῖνον, ὃν δὲν τολμᾷ πλέον νὰ ὀνομάσῃ οὔτε υἱόν, οὔτε σύζυγον. Καὶ ὁ θάνατός της ὁ ταχύς, ὁ ἄμεσος, ὃν αὐτὴ ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτὴν πρὸς πληρεστέραν τῶν θεῶν ἐξιλέωσιν πόσον ἐνέχει μεγαλεῖον καὶ πόσον ἡρωϊσμόν. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ Ἰοκάστη εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γυναικὸς καὶ τῆς βασιλίσσης ἐν ταὐτῷ. Ὅλη αὐταπήρνησις καὶ ὅλη ἀγάπη καὶ ὅλη καθῆκον. Ἡ πατρὶς κινδυνεύει, εἶναι ἡ ἱέρεια τῆς πατρίδος. Ὁ σύζυγος πάσχει, εἶναι ἡ παρηγορία τοῦ συζύγου. Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖται, εἶναι ἡ συνήγορος τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ οἶκός της ἀτιμάζεται, γίνεται τὸ ἐξιλαστήριον θῦμά του διὰ τοῦ θανάτου της.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Β'.

Ἡ γυνὴ τοῦ παρελθόντος ὑπῆρξεν ὡραία διὰ τῶν θυσιῶν της, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Πόσαι σύζυγοι δὲν ἔμειναν ἀφωσιωμέναι εἰς καθήκοντα πολλάκις ἀνιαρά, κατώτερα τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ κάλλους των! Πόσαι μητέρες δὲν ὑπῆρξαν ὑπέροχοι καὶ ἔμειναν ἄγνωστοι! Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸν ὕμνον τῆς θυσιαζομένης γυναικός. Εἶναι ὡραιότερος τῶν ὕμνων τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀπηχεῖ ἄνωθεν καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀκόμη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι ὡραιότερος καὶ ἀγνότερος Εἶμαι ὅλος θαυμασμὸς καὶ σχεδὸν θὰ ἔκλαια τὴν τύχην τῶν γυναικῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἀνώτεραι των περισσοτέρων ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ποίησις λαμβάνῃ ζωήν, ἐὰν ἡ καρδία συγκινῆται ἀπὸ τὰς μελαγχολικὰς αὐτὰς θυσίας, ἡ δικαιοσύνη ἐξεγείρεται καὶ ἡ καλοσύνη, ἡ ἀπαιτοῦσα τὸ δίκαιόν της, ἐξανίσταται διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσων ἀδίκων θυσιῶν, τοιαύτης πολυτίμου ἐνεργητικότητος, ἐξ ἧς ὁ ἀνὴρ οὐδὲν ἐκέρδισε, διότι ὁ ἀνὴρ δὲν κερδίζει ποτέ, ὅταν ἡ γυνὴ χάνῃ. Ἡ ταπεινὴ θυσία τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς γυναικείας εὐφυΐας δὲν κατέστησε τὸν ἄνδρα οὔτε ἰσχυρότερον, οὔτε μεγαλήτερον, οὔτε εὐτυχέστερον.

Πόσαι μάλιστα γυναῖκες διὰ τῶν ἀνωφελῶν θυσιῶν των δὲν ὑπεβίβασαν ἀκόμη ἐκεῖνον, ὑπὲρ οὗ ἐθυσιάζοντο! Ἡ κακὴ ὑποχώρησις ἐνεθάρρυνε τὸν ἄνδρα εἰς τὴν τυραννίαν, εἰς τὴν ὀκνηρίαν, εἰς τὴν οἴησιν, ὁσάκις δὲν τὸν ὤθησε καὶ μέχρι τῆς σκληρότητος. Ὑπάρχει θεωρία τις τῶν κοινωνιολόγων, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ μανιώδης παραφροσύνη τῶν τυράννων μεθύεται καὶ ἐξάπτεται ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν δουλοπρέπειαν τοῦ ὄχλου.

Ὁ ἀνήρ, παντοδύναμος ἄρχων, ἐγνώρισε μόνον πρὸ τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας του ἕρποντος δούλου τὸν θρίαμβον, ὅστις τὸν ἐξευτελίζει. Ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται—παρὰ τὰς στοργικὰς ἀφοσιώσεις—δουλικοὺς φόβους ἀηδεῖς καὶ φιλίας τόσον τυφλάς, τόσον ἐπιμόνους καὶ προθύμους, ὥστε νὰ ἀποβαίνουν κουραστικαί;

Ἡ ἀρχαία θυσία τῆς γυναικός, ὑπεβίβασε συχνὰ τὸ ἀνθρώπινον ζεῦγος, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ τρόμου καὶ ἔβλεπε μόνον ἐντὸς στενωτάτου κύκλου. Ἡ ἀνωτέρα θυσία, τῆς ὁποίας τὸν τύπον φέρει ἤδη ἡ ἀναγεννηθεῖσα γυνή, θὰ ἐξ-

ὑψώσῃ ἐν εὐρύτητι σκέψεων, ἐν μεγαλοφροσύνῃ καὶ ἐλευθερίᾳ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

«Ἡ νέα γυνὴ δὲν εἶναι πλέον γυνή. Εἶναι τέρας, ἀνὴρ ἀποτυχών», κραυγάζουν οἱ ἀντίθετοι, οἱ προσβάλλοντες τὴν γελοίαν αὐτὴν συκοφαντίαν, τὴν προδίδουσαν τὴν ἐντελῆ ἀμάθειάν των. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπου γενικώτερον ἡ νέα γυνὴ ὡμίλησεν, ἔγραψε καὶ ἔλαβε συνείδησιν ἑαυτῆς, ἔκαμε, διὰ τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεών της, τὴν ἀποκάλυψίν της. Δὲν κρύπτεται ποσῶς, ἀλλ' ὅλη μὲ γενναίας ὁρμάς, μὲ ἐλευθερίαν γεμάτην ζωήν, μὲ αὐτοθυσίας ὑπερανθρώπους ὑπὲρ τῆς φυλῆς, μὲ λατρείαν ἡρωϊκὴν ποὸς τὴν ἀγάπην καὶ πρὸς τὰ παιδία. Ἄ! τὴν ἐξελάβετε ἐπαναστάτιδα κατὰ τῶν ἁγίων καθηκόντων της, διότι ἐτόλμησε νὰ διασπάσῃ τὰ σίδηρα τῶν νόμων σας, νὰ σκέπτεται μόνη, νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς ζωῆς, ὅπου ὁ ἀὴρ εἶναι ζωογόνος καὶ ὡς ποτισμένος ἀπὸ θείαν πνοήν. Ἐσκέφθητε ὅτι ἤθελε νὰ μιμηθῇ τὸν ἄνδρα, νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του, νὰ παύσῃ τοῦ νὰ εἶναι μήτηρ καὶ σύζυγος, φιλοδοξοῦσα τὴν ἐγωϊστικὴν τύχην τοῦ μὴ νυμφευμένου ἀνδρός. Καὶ εἴπετε: εἶναι ἡ ἐχθρὰ τῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Δὲν εἴχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ὑπεθέσατε ὅτι τὰ σπλάγχνα των δὲν θὰ ἐκυοφόρουν πλέον τὸν αἰώνιον ἀνθρώπινον Μεσίαν, δίδοντα τὴν ζωὴν εἰς τὰ σώματα καὶ εἰς τὰς ψυχάς.

Ἡ θερμὴ πνοή, ἣν ἐξελάβετε ὡς πνοὴν ἐρήμου, δὲν ἦτο τόσον θερμὴ ἢ διότι ἦτο ποτισμένη ἀπὸ τὸν γόνιμον ἥλιον. Καὶ ὅμως δὲν ἐζήτησαν τὴν ἐλευθερίαν των, παρὰ διὰ νὰ πετάξουν ἐλεύθεραι πλησίον σας καὶ πάλιν, μὲ τὰς χεῖρας ἐφωδιασμένας μὲ εὐγενεῖς θωπείας, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀναζωογονοῦν καὶ καθιστοῦν ὡραίαν τὴν φυλήν. Ἡ κραυγὴ τῆς Hilda Jachs, ἥτις δύναται νὰ πτοήσῃ τὰ ἐλαφρὰ πνεύματα, δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ εἶναι καλὴ μήτηρ δέκα τέκνων, ἐνῷ πληθὺς ἐλαφρῶν Γαλλίδων, αἱ ὁποῖαι ξετρελλαίνονται μόνον ἐπὶ τῇ θέᾳ μικροῦ παιδιοῦ, δὲν εὑρίσκουν πλέον ὑπὸ τὸν ἐξαντλητικὸν ὁπλισμὸν τοῦ στηθοδέσμου των θέσιν διὰ νὰ γεννήσουν ἓν καὶ μόνον. Ἡ νέα γυνὴ δὲν θέλει νὰ τὴν περιορίσητε εἰς τὸ στενὸν ὄνειρόν σας τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου, διὰ νὰ μὴ γίνῃ κακὴ σύζυγος καὶ ἀσθενὴς μήτηρ, ἀμαθὴς καὶ διεφθαρμένη, ἀναξία νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἀναξία νὰ γεννᾷ.

Ἀκούσατε τὴν Sarah Grand, τὴν συγγραφέα τοῦ ἀριστουργήματος τῶν *Διδύμων τοῦ Οὐρανοῦ*, (the Heavel Twins) τὴν Aymelin Rives, τὴν συγγραφέα τῆς Barbara Dering καὶ τόσας ἄλλας καὶ ἰδίᾳ τὴν παράδοξον καὶ προφητικὴν Olive Sereiner, τὴν πρόδρομον τῶν μεγάλων σκέψεων καὶ τῶν μεγάλων φώτων, τέλος ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰς ἐλευθερωθείσας ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴν ἐπιβολήν, αἱ ὁποῖαι τόσον θαυμασίαν μᾶς ἀπεκάλυψαν εἰς τὰ συγγράμματά των τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μητρότητα, καὶ δι' ὧν ὁ γηραιὸς κόσμος φαίνεται συγκλονιζόμενος. Ὦ! οἱ καλοί μας ψυχολόγοι, οἱ Bourget καὶ οἱ Prevost καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν ὅτι συνεσώρευσαν εἰς τὰς ῥομαντικὰς ἀποθήκας των ὅλον τὸ ὑλικὸν τῆς γυναικείας ψυχῆς. Ἡ ἀγγλικὴ γυναικεία φιλολογία ἓν πρᾶγμα ἀπέδειξεν: ὅτι οἱ συγγραφεῖς οὗτοι πᾶν ἄλλο ἐζωγράφισαν καὶ ἀπέδωκαν ἢ τὴν γυναικείαν ψυχήν. Ἔδωκαν μόνον ψυχὴν ἀνδρικὴν ὑπὸ γυναικεῖα φορέματα, πιστεύοντες ὅτι συνέλαβον τὸ φευγαλέον *ἐγὼ* τῆς Εὔας τῶν αἰώνων· τὰ μυθιστορήματα ἅτινα ἀνέφερα ἀνωτέρω, συνεχῶς ἀτελῆ ὡς πρὸς τὸ ὕφος, εἶναι ὑπερτάτης εἰλικρινείας καὶ θαυμαστά, διότι εἶχον νὰ μᾶς εἴπουν καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τι, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεκάλυψαν.

(Κατὰ τὸν Jules Bois) **Ἑλένη Γεωργιάδου**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ τρίτη ἡμέρα, τὴν ὁποίαν οἱ νεόνυμφοι ἐπέρασαν εἰς Τζαμλιτζά, ἡ ἡμέρα ἡ τόσον τρικυμιώδης διὰ τὴν κ. Μεμιδώφ, δὲν ὑπῆρξε ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ἢ ἐστερημένη περιπετειῶν, διὰ τοὺς δύο νέους. Ἦτο ἥσυχος τώρα ὁ Κώστας, ἀφότου τὸ μυστικόν των εἶχε γίνει γνωστὸν εἰς τὴν μητέρα του, ἥσυχος ἀφότου εἶχε πεισθῇ ὅτι δὲν ἦτο δυσηρεστημένη καὶ ἐξωργισμένη μαζῆ του, ἥσυχος, διότι θὰ εὕρισκεν ἐκείνη τρόπον νὰ δικαιολογήσῃ πρὸς τὸν πατέρα του τὴν ἀπουσίαν του καὶ νὰ διευκολύνῃ βραδύτερον τὴν κοινοποίησιν τοῦ γάμου του. Ἔπειτα ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν γυναικούλάν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεκάλυπτε καὶ νέας χάριτας. Ἀπελάμβανε λοιπὸν τὴν εὐτυχίαν του μεθ' ὅσης χαρᾶς αἰσθάνεται καὶ ἀπολαμβάνει τις εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην. Εἶχε γίνει ὑπερβολικὰ αἰσιόδοξος. Βεβαίως ἀφοῦ εἶχε τὴν μητέρα του μὲ τὸ μέρος του, ὅλαι αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας πρὶν ἐφοβεῖτο, θὰ ἐξωμαλύνοντο.

Μὲ τὴν βεβαιότητα αὐτὴν τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος διεδέχοντο τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Οὕτω τὴν πρωΐαν μετὰ τὰς πρώτας θωπείας καὶ τὰς πρώτας τρυφερότητας, μὲ τὴν ἔκτακτον εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθάνετο, βλέπων τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον πτερωτὸν ἔρωτα, ἕτοιμον νὰ πετάξῃ εἰς τὴν ἀγκάλην του ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς, εἰς ἣν τὸν εἶχε τοποθετήσει ἡ Μαρία καὶ θαυμάζων τοὺς καλλιτεχνικοὺς στολισμοὺς τοῦ δωματίου, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀγοράσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας τὸν οἰκίσκον ἐκεῖνον καὶ νὰ ζήσουν ὅλην των τὴν ζωὴν ἐκεῖ. Ὅταν ἤνοιξε τὰ παράθυρα καὶ εἶδεν ὑπὸ τὴν μόλις ἀραιουμένην ὁμίχλην νὰ ἐμφανίζεται τμηματικῶς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ Κωνσταντινούπολις ὡς ἀποθέωσις σκηνογραφίας μᾶλλον ἢ ὡς πραγματικότης καὶ ὅταν ἀκόμη ἠσθάνθη τὸ ὅλον φθινοπωρινὴν ζωὴν γεμάτον ἄρωμα τῶν χρυσανθέμων νὰ πλημμυρῇ μὲ τὴν ὀξεῖαν, τὴν ἁλμυρὰν ὀσμήν του ὅλον τὸ δωμάτιον, τότε πλέον ὡς μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰν ἔλεγεν, ὅτι δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου καὶ διὰ τὰ παλάτια ἀκόμη τὰ μαρμαροκεντημένα τοῦ Σουλτάνου δὲν θὰ ἄφηνε τὴν φωλεὰν ἐκείνην τοῦ παραδείσου.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μαρία μου, ἔλεγε μεταξὺ δύο φιλημάτων εἰς τὴν γυναῖκά του, ὅτι δὲν θὰ βαρύνεσαι νὰ ζῇς ἐδῶ; Ὅτι θὰ ἀγαπᾷς τὴν μοναξιάν μας, τὴν ὁποίαν πάντα θὰ ζωογονῇ ἡ μεγάλη μας ἀγάπη; Καὶ τὰ σχέδια ἐξηκολούθουν μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ζωηρότητα, μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν. Ἕως ἐδῶ τὰ πράγματα ἔβαιναν καλῶς.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὅμως, τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθησαν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὸ Σκούταρι, διότι αἱ μικραὶ ἐσοδίαι τῆς Μαρίας εἰς κονσέρβας εἶχον ἐλαττωθῆ καὶ μετὰ τὰς δυσκολίας, ἃς ἀπήντησαν πρὸς προετοιμασίαν αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς ἐντελοῦς ἀδημοσύνης τῆς συζύγου τοῦ κηπουροῦ, ὁ ἐνθου-

σιασμὸς τοῦ Κώστα διὰ τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονὴν εἶχε καταπέσει ὀλίγον.

Δηλαδή, εἶπε,— ὅταν ἔτρωγαν τὸ ὀπωρικὸν— ἠμποροῦμεν τὸν χειμῶνα νὰ μένωμεν εἰς τὸ Σταυροδρόμι, καὶ ἄνοιξιν, θέρος καὶ φθινόπωρον νὰ μένωμεν ἐδῶ. Ἕως τὸ βράδυ τὸ φθινόπωρον εἶχε καὶ αὐτὸ διαγραφῆ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ Μαρία συγκατένευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν ἐκεῖνος καὶ ὅ,τι ἤθελεν. Ἄλλως τε ἐν τῇ ἐγωϊστικῇ του εὐτυχίᾳ εἶχε λησμονήσει ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ εἶχεν ἰδίας προτιμήσεις, ὅτι θὰ εἶχεν ἀνησυχίας διὰ τοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠγνόουν τὸν γάμον της. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἷς καὶ μόνος ἦτο ὁ ἐνδιαφερόμενος, περὶ μιᾶς μόνον ἐπρόκειτο οἰκογενείας, περὶ μιᾶς μόνον προσωπικότητος.

Ἡ Μαρία ἀμυδρῶς ἀντελαμβάνετο ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἀγάπην του ὁ Κώστας ἦτο ἐγωϊστής. Ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ γάμου των ἡ ἰδική της προσωπικότης εἶχε τόσον πολὺ ἐκμηδενισθῆ, ὥστε οὔτε μίαν κἂν στιγμὴν αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν εἶχε λάβει καιρὸν καὶ δὲν εἶχε καὶ τὴν τόλμην, ἴσως οὔτε τὴν δύναμιν, νὰ σκεφθῇ τὸν ἑαυτόν της, τὸ ἔργον της, τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδιά της. Ὁ νέος ἐκεῖνος ἄνδρας, ὁ πρὸ ἓξ μηνῶν ἐντελῶς ξένος πρὸς αὐτήν, ὄχι μόνον εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην της, ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτόν του συζυγικὸν φίλημα ἐφαίνετο διαγράφων ἐν ὁλόκληρον παρελθὸν καὶ ἐν ὁλόκληρον μέλλον ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς της. Καὶ ὅμως ἠσθάνετο, ὅτι ἦτο πολὺ ἰσχυροτέρα ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ ὡς καρδιὰ καὶ ὡς νοῦς καὶ ἠσθάνετο ἀκόμη ὅτι εἶχεν ἐργασθῆ ἀποτελεσματικῶς καὶ διὰ τὸ παρελθὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον μὲ πόνον ψυχῆς ἔβλεπε τώρα παραγκωνιζόμενον.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐπέρασαν ὡς ὀπτασία ἐμπρός της, ἡ Μαρία, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐστέναξε.

— Διατὶ στενάζεις; Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐτυχὴς πλησίον μου;

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ νὰ σκεφθῶ διὰ μερικά.....

— Πῶς νὰ σκεφθῇς; καὶ νὰ στενάζῃς, ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, ὅταν μὲ βλέπῃς ἕτοιμον νὰ θυσιάζω τὰ πάντα χάριν σου;

Ἡ μεγάλη λέξις εἶχεν ἀσυνειδήτως ἐκστομισθῆ. Ἡ Μαρία ἠσθάνθη ὡς κάτι νὰ τὴν ἔπνιγεν εἰς τὸν λαιμόν. Κατέπιε μὲ δυσκολίαν ἕνα στεναγμόν, ἐμειδίασε μὲ βίαν, καὶ ἐλαφρὰ, ἐλαφρὰ ἔθεσε τὸ χέρι της εἰς τὸ στόμα του.

— Μὴ χαλᾷς τὴν εὐτυχίαν μας, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ στενάζω ποτὲ πλέον, ἀλλ' οὔτε θὰ σκεφθῶ ἄλλο τι παρ' ὅ,τι σκέπτεσαι σύ. Τί ἔλεγες λοιπόν; εἶπε μὲ ὀλίγον βιασμένον μειδίαμα.

— Ἔλεγα ὅτι ἡ μητέρα μου εἶναι ἕνας ἄγγελος, ἀφοῦ ἀπεδέχθη μὲ τόσην γενναιότητα τὸν γάμον μας. Οὔτε αἱ προλήψεις τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως, οὔτε αἱ ἀρχαί της, οὔτε τὰ οἰκογενειακά μας συμφέροντα ἴσχυσαν νὰ τὴν κάμουν νὰ δυσαρεστηθῇ, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν γάμον μας.

— Εἶναι πολὺ καλὴ ἡ μητέρα σου, φίλε μου, εἶπεν ἡ Μαρία, ἡ ὁποία ἐνθυμεῖτο ὅτι δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ὁ Κώστας περὶ τῆς μητρός του πρωτήτερα, καὶ ἥτις ἐνόει ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ μητρικὸν ἐγκώμιον ἐπλέκετο διὰ νὰ τονισθῇ περισσότερον τὸ μέγεθος τῆς θυσίας, ἣν ὁ νέος εἶχε κάμει, νυμφευόμενος μαζῆ της. Ἠσθάνετο δέ, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ ἀπαριθμῇ τὰς ἀρετὰς τῆς μητρός του καὶ τὴν μεγάλην της αὐταπάρνησιν, ὅτι κάτι τι συνετρίβετο μέσα εἰς τὴν ψυχήν της, ὅτι ὁ στυλοβάτης, ἐφ' οὗ εἶχε ὑψώσει τὸν θρόνον τῆς ἀγάπης της, ὑφίστατο ὀδυνηρὰ κτυπήματα.

Τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδιζε νὰ ἀναγνωρίζῃ ὅτι ἀληθῶς ἡ πενθερά της ἦτο μία θαυμασία γυναῖκα καὶ ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἡ συμπεριφορά της ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ ἐξαγνίσῃ ὅλας τὰς πενθερὰς τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς συνωμοσίας, μὲ τὰς ὁποίας ὑποσκάπτουν τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν τῶν υἱῶν των.

— Μοῦ δίδει μέγα παράδειγμα αὐταπαρνήσεως, εἶπεν ἡ Μαρία καθ' ἑαυτήν, ἡ μητέρα αὐτή, ἣν μὲ σκληρότητα σχεδὸν μετεχειρίσθη χθὲς ὁ Κώστας. Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνδρες ὑπακούουν πάντοτε εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, χωρὶς νὰ μᾶς λαμβάνουν καὶ ὑπὸ πολλὴν σημασίαν. Διότι τὴν μητέρα του τὴν ἀγαπᾷ βεβαίως, ἀφοῦ μόνον εὐεργεσίας καὶ μόνον καλοσύνην καὶ τρυφερότητα ἤντλησε μέχρι σήμερον ἀπὸ τὰ στήθη της.

Καὶ ὡς διὰ νὰ διώξῃ τὰς σκέψεις τὰς ὀχληράς, αἱ ὁποῖαι τώρα ἐπλημμυροῦσαν τὸ πνεῦμά της, ἡ Μαρία ἠγέρθη καὶ ἐπρότεινεν ἕνα ἐξοχικὸν περίπατον. Καὶ διὰ νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν σύζυγόν της, διὰ νὰ δώσῃ νέαν τροπὴν καὶ εἰς τὰς ἰδικάς του σκέψεις, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν στεναγμόν της, ἤρχισε νὰ ἀπαριθμῇ τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἠμποροῦσαν νὰ μεταβοῦν χωρὶς νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ ἀδικκρίτους. Πᾶμε εἰς τὸ Μπεχίκ-Τασσι, τοῦ εἶπεν, ὅπου μόνον Τοῦρκοι κατοικοῦν καὶ ὅπου τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τόσον ἀρωματισμένον φέρει ἕως ἐκεῖ τὸν ἀέρα. Πᾶμε εἰς τὸ γελαστὸ αὐτὸ προάστειον, φίλε μου, ὅπου τόσα λευκὰ σπιτάκια νομίζεις ὅτι μειδιῶντα καὶ χαρωπὰ διηγοῦνται τὴν εὐτυχίαν τῶν κατοίκων των. Θὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Σκούταρι, θὰ πάρωμεν ἕνα καΐκι καὶ θὰ περάσωμεν ἀντίκρυ.

— Ὄχι, δὲν ἀγαπῶ τὸ Μπεχίκτασσι, εἶπεν ὁ νέος. Εἶναι τόσον κοντὰ μὲ τὸ Πέραν, ὥστε ὑπάρχει φόβος δυσαρέστων συναντήσεων.

Τότε πᾶμε εἰς τὸ Κουσκουντζούκ, μὲ τὸ ὡραῖον δάσος καὶ τὰ θαυμάσια τῶν χρωμάτων παίγνια. Πᾶμε νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸν δροσερὸν ἀέρα τοῦ Βοσπόρου, ἐκεῖ ὅπου ἡ ὡραία Ἠώ, ἡ πολυπαθὴς τοῦ Διὸς φίλη ἀπεβιβάσθη, φεύγουσα τὴν ὀργὴν τῆς Ἥρας. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ σκιά της θὰ πλανᾶται ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὸ αἰώνιον πράσινον καὶ ὅτι θὰ προστατεύῃ τοὺς ἐρωτευμένους, τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι πολεμοῦν καὶ καταδιώκουν.

— Ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα σύζυγοι πλέον, εἶπεν ὁ Κώστας.

— Καὶ διὰ τοῦτο ὄχι ἐρωτευμένοι; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μὲ ἐκφραστικὴν ἀνησυχίαν εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν φωνήν.

Ὁ Κώστας ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν εἴπει ἀνοησίαν καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν γυναῖκά του μὲ ἓν φίλημα. Ἠσθάνετο ἀκόμη ὅτι οἱ λόγοι του τὴν ἐπείραζαν καὶ ἐθύμωνε μὲ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἀδεξιότητά του.

— Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἑτοιμασθῶ. Σὺ ἐν τῷ μεταξὺ στεῖλε τὸν Ἀγὸπ νὰ φέρῃ ἄμαξαν.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν διὰ τὸν περίπατον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἐπροτίμα νὰ ἀναπαυθῇ, ὡς ἔλεγε, μετὰ τὸ πρόγευμα. Θὰ εἴμεθα μόνοι ἐδῶ, ἐνῷ ἔξω θὰ μᾶς περισπᾷ τὸ περιβάλλον, θὰ μᾶς ἀπασχολοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Πολὺ ζωηρὸς καὶ θερμόαιμος ὁ Κώστας ἦτο ἀκόρεστος εἰς τὴν ἀγάπην του, ἀκόρεστος καὶ ἀποκλειστικὸς εἰς τὴν ἡδονὴν τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου.

Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία ἠγάπα περισσότερον μὲ τὴν καρδιὰν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα παρὰ μὲ τὰς αἰσθήσεις, εὑρίσκετο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο μὲ τὸν ἄνδρα της. Κάτι τι ἐπανεστάτει μέσα εἰς τὴν ψυχήν της. Κάτι τι τῆς ἔλεγεν, ὅτι τὸ πάθος δὲν εἶναι πάντοτε ἔρως καὶ ὅτι ὁ ἀγαπῶν ἀληθινά, ὡς ἐννόει αὐτὴ τὴν ἀγάπην, κάμνει διάκρισιν μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ μιᾶς γυναικός, χωρὶς ἀποτόμως νὰ καταπατῇ ὅτι ἀγνὸν καὶ τρυφερὸν καλλιεργεῖται εἰς τὴν ψυχὴν τῆς παρθένου ἐπὶ τόσα κατὰ σειρὰν ἔτη. Τὸν ἤθελεν ὀλιγώτερον ἄνδρα, ὀλιγώτερον σύζυγον καὶ περισσότερον ἐραστήν, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ αἰσθήματα νὰ ὑπῆρχε περισσότερος σεβασμός, περισσοτέρα μετριοπάθεια, περισσοτέρα ἀβρότης.

Λευκὴ ὡς ἦτο καὶ ὠχρά, περισσότερον ὠχρὰ τώρα ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ γάμου της, μὲ τὸ πάλλευκον πάντοτε φόρεμά της καὶ τὰς ἀγαλματώδεις κινήσεις της, εἶχέ τι τὸ αἰθέριον, ἦτο μᾶλλον ψυχὴ καὶ πνεῦμα παρὰ σὰρξ καὶ αἰσθήσεις. Καὶ ἐνῷ ἐπόθει νὰ εἶναι μαζῆ του, ἐνῷ ἠγάπα τὴν μόνωσιν, ἐνῷ ἠγάπα τὸν ἄνδρα της περιπαθῶς, ἠσθάνετο δειλίαν καὶ ἀόριστόν τινα φόβον, ὅταν εἰσήρχοντο εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἐπεθύμει καὶ ηὔχετο νὰ μὴ μένῃ μόνη μαζῆ του, νὰ μὴ αἰσθάνεται τόσον πολὺ πύρινα τὰ βλέματά του καὶ θερμὴν τὴν ἀναπνοήν του πλησίον της. Ἐνόει πολὺ περισσότερον τὴν σύζευξιν τῶν ψυχῶν, ἠσθάνετο μάλιστα εὐχαρίστησιν μὴ ἀνήκουσα πλέον εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν της, οὔτε εἰς τοὺς γονεῖς της, οὔτε εἰς τὴν τέχνην της, ἀλλ' εἰς τὸν ἄνδρα της μόνον. Ἐν τούτοις κάτι μέσα εἰς τὴν ψυχήν της εἶχε τραυματισθῆ, κάτι εἰς τὸ πνεῦμά της ἐπαρουσίαζε σκοτεινὰς κηλῖδας, κάτι τὴν ἔθλιβε καὶ διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον.

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπε, σχεδὸν μὲ δάκρυα εἰς τὴν φωνήν, ἂς ἐξέλθωμεν, ἂς περιπατήσωμεν ὀλίγον. Θὰ εἶμαι τόσον εὐχαριστημένη. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Κώστα ἐγίνετο αἰφνιδία ἐπανάστασις. Κατὰ τὰς δύο παρελθούσας ἡμέρας ἡ Μαρία ἦτο πάντοτε σύμφωνος μαζῆ του, δὲν ἠρνεῖτο τίποτε, δὲν ἔλεγεν ὄχι ποτέ. Δὲν τοῦ εἶχε λοιπὸν δοθῆ ἀφορμὴ νὰ φοβηθῇ μήπως ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του νὰ τὸν διευθύνῃ, μήπως τοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα, ὡς ἐσυνείθιζαν νὰ λέγουν τόσον συχνὰ εἰς τὸ σπίτι των διὰ κάποιον γείτονα. Τώρα ἡ ἀντίστασις, ἡ ἐπιμονή της αὐτὴ τὸν ἐτρόμαξεν. Ἐνθυμήθη διὰ μίαν στιγμὴν τὸν πατέρα του, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα του ἔλεγε πάντοτε *ναί* καὶ πάντοτε *ὅπως θέλεις, Γεωργάκη μου*. Μέσα εἰς τὸν νοῦν του εἶχε ριζωθῆ ἡ ἰδέα τῆς ὀφειλομένης πάντοτε πρὸς τὸν ἄνδρα ὑποταγῆς καὶ ἡ κληρονομικὴ πατροπαράδοτος ἁμαρτία ἐτύφλωνε τόσον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ νέου καὶ πολιτισμένου αὐτοῦ ἀνδρός, ὥστε ἐθεώρει ἀληθῆ πρὸς τὴν ἀνδρικὴν ἀξιοπρέπειάν του ὕβριν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τῆς συζύγου του.

Λαμβάνων λοιπόν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὕφος σχεδὸν ἐπίσημον, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ μετριάσῃ μὲ τὴν ἀπαλότητα τῆς φωνῆς: *Ἀλλὰ καὶ ἐγώ, φίλη μου, θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος νὰ μείνωμεν καὶ θὰ εἶμαι πολὺ δυσηρεστημένος νὰ ἐξέλθωμεν.*

Ἡ Μαρία ἠγέρθη, ὡς νὰ τὴν εἶχε κλονίσει ρεῦμα ἠλεκτρισμοῦ. Τώρα ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἐλευθερία της ἦτο πλέον λησμονηθὲν ὄνειρον εὐτυχίας. Δὲν ἦτο αὐτὴ κορασὶς μικρά, δὲν ἦτο νεᾶνις συρομένη ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ μητρικοῦ φορέματος καὶ μόνον μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός της πράττουσα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Εἶχε συνειθίσει νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἀκριβῶς τὴν μεγαλειτέραν εὐτυχίαν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν της. Ἡ πρώτη ὁρμή της λοιπὸν ἦτο νὰ παραπονεθῇ, νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθεν. Εἶχεν αἰσθανθῇ, ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποταχθῇ, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ αὐτὴ ἐξαίρεσιν εἰς τὰ παραδεδεγμένα.

Ἐνθυμήθη ὅτι ἡ μητέρα της ἔλεγεν εἰς τὸν συνήθως ἐξηγριωμένον πατέρα της: *ὅπως θέλεις*. Καὶ μηχανικῶς, ἐνῷ τὸ αἷμα σιγὰ σιγὰ κατήρχετο ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἀπὸ ἐρυθρὰ ἐγίνετο πάλιν ὠχρά, ἐψιθύρισε μὲ μόλις ἀκουομένην φωνήν: *ὅπως θέλῃς*.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὅμως ὁ Κώστας ἤρχισε νὰ τῆς φαίνεται ὄχι ὁ λατρευτὸς ἄνθρωπος, ὁ τέλειος τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἰδεώδης ὕπαρξις, τὸν ὁποῖον εἶχε θεοποιήσει ἔρως της, ἀλλ' ἁπλῶς ὁ σύζυγός της, κάτι τι συγγενὲς μὲ ὅ,τι ἦτο ὁ πατέρας της διὰ τὴν μητέρα της.

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάγα.**

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Δ'.

Ἡμέρα 3η. Ἡ κ. Stanton Blatch ὁμιλεῖ ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ Τμήματι περὶ τοῦ ἂν ἡ προκαταρκτικὴ καὶ μέση παίδευσις πρέπῃ νὰ προπαρασκευάζουν δι' εἰδικὰ ἐπαγγέλματα. Καὶ ἐνῷ παραδέχεται τὰ χειροτεχνήματα, ἐξεγείρεται ὅμως κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς οἰκοκυρικῶν μαθημάτων εἰς τὰ δημοκικὰ σχολεῖα. Αἱ γυναῖκες, λέγει, ἐσυνειθίσαμεν νὰ βλέπωμεν τὴν ζωὴν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης, καὶ δι' αὐτὸ βασανίζομεν τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὰ μικρά των ἔτη εἰς ἔργα ἐξαντλητικά, ἀντὶ νὰ τὰ ἀφίνωμεν νὰ παίζουν καὶ νὰ ἀσκοῦν τὸ σῶμά των.

Κατὰ τῆς ρήτορος ἐξηγέρθησαν πολλαὶ κυρίαι καὶ ἰδίως αἱ ἐκ Καναδᾶ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πρὸ ἐτῶν εἰσαγάγει τὴν μαγειρικὴν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, καὶ αἱ ὁποῖαι διατείνονται ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπεδείχθη πολὺ τελεσφόρον. Μετὰ ταῦτα τὸν λόγον λαμβάνει κυρία σοσιαλίστρια, ἡ ὁποία λέγει ὅτι ὅλη ἡ Ἀγγλικὴ παίδευσις ἔχει ἀνάγκην ριζικῆς μετατροπῆς, καὶ ὅτι ἀποτελεῖ ἐν Ἀγγλίᾳ μέγα κακὸν τὸ διδάσκον προσωπικόν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ πολύ, ἔχει καταρτισθῆ κατὰ τὰ παλαιὰ συστήματα. Τὸ ἀκροατήριον ἀποδοκιμάζει τὴν ρήτορα, ἣν διαδέχεται, μετὰ μικρὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος συζητήσεις, ἡ ἐξ Ἰταλίας κ. Μαρία Μοντεσόρη, ἡ ὁποία ἐκθέτει τὴν δυστυχίαν τῶν δημοδιδασκαλισσῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Ὁ ἀριθμός των, λέγει, ἀνέρχεται εἰς 36,000, ἀλλ' ἡ ἀμοιβή των εἶναι γλίσχρα, κατωτέρα τῆς τῶν ἀνδρῶν.

Εἰς τὰ γραμματοδιδασκαλεῖα, τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὰ πλέον ἀπολίτιστα καὶ ἀπομακρυσμένα τῶν κέντρων χωρία, διορίζονται πάντοτε γυναῖκες, τῶν ὁποίων ὁ ἐτήσιος μισθὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 250 φρ.

Ἡ δὶς Σάρα Μονὸδ ὁμιλεῖ εἰς τὸ Κοινωνικὸν Τμῆμα περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν μέσων τῆς κατ' οἶκον ἀναπτύξεως τῆς μικροβιομηχανίας, καὶ ἡ δὶς Dich May ἐκθέτει μετὰ πολλῆς εὐφραδείας τὰ κατὰ τὰς γυναῖκας συγγραφεῖς ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς εὐθύνας τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ζωῇ ἡ κ. Gaffuey, πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου ὅλου ἐξεγείρονται καὶ προοδεύουν βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Μίαν πρὸς μίαν κατακτοῦν τὰς δημοσίας θέσεις, ἃς ταῖς ἠρνοῦντο ἄλλοτε, εἰς ἃς δεικνύονται ἐφάμιλλοι τῶν ἀνδρῶν. Ἐὰν, λέγει, οἱ ἄνδρες ἠννόουν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφήσωσι τὰς γυναῖκας νὰ φέρουν μόναι τὰς εὐθύνας τῶν πράξεων καὶ τῶν ἰδεῶν των, θὰ συνέτεινε τοῦτο πολὺ εἰς ἐξύψωσιν τῆς σφαίρας τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς των ἀναπτύξεως.

Ἡ κ. Charles Mallet εἰς ὡραῖον λόγον της λέγει, ὅτι μεθ' ὅλας τὰς προόδους μας σήμερον αἱ παλαιαὶ γυναῖκες τῆς Γαλλίας κατεῖχον πολὺ ἐπισημοτέραν θέσιν ἐν τῇ ζωῇ ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Ἐνῷ οἱ ἄνδρες των, λέγει, ἔτρεχαν εἰς τοὺς πολέμους καὶ εἰς κατακτήσεις, τὸ κράτος ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς μὲν ἀνέπτυξαν μεγάλην ἐνεργητικότητα, κατόπιν ὅμως ἀφῆκαν νὰ χαθῇ ἀπὸ τὰς χεῖράς των ἡ διοίκησις. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐσυνείθισαν νὰ ἔχουν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν, ἃς φέρουν, τὴν ὁποίαν συνήθειαν φαίνεται, ὅτι δὲν ἀπέκτησαν οὔτε ἕως τώρα, ἀφοῦ ἡ βουλὴ τῶν λόρδων ἐτόλμησε νὰ ταῖς ἀρνηθῇ τὰς θέσεις, ἃς ἐζήτησαν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν μαγειρικῶν σχολείων, ὅπου λαμπρὸν πρόγευμα εἶχε προετοιμασθῆ διὰ τὰς κεκλημένας κυρίας, ἔκλεισε τὰς συζητήσεις τῆς ἡμέρας. Τὴν ἑσπέραν μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσία ὑποδοχὴ εἰς τὸ θαυμάσιον μέγαρον τῆς λαίδης Balterzea, ὁπόθεν αἱ κυρίαι ἀπεκόμισαν ὡραιοτάτας ἐν τυπώσεις.

Μαίη Δουάρ.

ΤΟ ΒΑΖΟ

Στὴν Δα Εὐδοκία Καραπαύλου

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές. Τὰ χεινοπωριάτικα λουλούδια τώρα, καὶ τὰ μύρα τὰ θανατικά. Ὁ ἄνεμος ἂς σφυρίζῃ κάποια χαμένα τραγούδια στὰ παραθύρια μου θλιβερά.

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο.

Μὲ τὰ κίτρινα φύλλα τὰ βραδυνὰ ἐστόλισα τὰ μικρὰ κανιστράκια, καὶ ὁ ἄνεμος τῶν θλιμμένων δειλινῶν μοῦ τὰ σαλεύει πένθιμα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ πρὸς τὸν κῆπο παραθύρι.

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές.

Καὶ ἕνα κομμένο τραγούδι ἀπ' τὴν κορφή μοῦ φέρνει ὁ θλιβερὸς ἀγέρας, καὶ στὸ κέντημά μου μὲ τραβάει ὁ ἦχος νὰ ἱστορήσω θλιμμένες ἱστορίες. Καὶ ἀκούω τὸ κλάμμα ποῦ ἀργοχύνει τὸ ρυάκι ἐκεῖ στὴ βρύση.

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές.

Ὤ, τὰ κουδούνια τί λὲν στὴν ψυχήν μου, τὰ κουδούνια τοῦ γυρισμοῦ τῶν κοπαδιῶν ἀπ' τὰ βουνά, κάποια μυστικὰ παραπονιάρικα τραγούδια συνοδεύουν τοὺς κάμπους ποῦ ξεφυλλίζονται.

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές.

Ὁ ἄνεμος νυχτερινὸς σφυρίζει κάποια μυστικὰ στὰ παραθύρια μου, καὶ ὁ καταρράχτης φοβέρα μοῦ στέλνει μακρυνή, καὶ κλαίει ὁ ἐλαιῶνας τὸ βουβὸ κλάμμα, τὸ βαθὺ κλάμμα!

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές.

Ὠϊμέ, τὰ σύγνεφα πῶς φεύγουν! Ὠϊμὲ πῶς τρικυμίζει ὁ κεραυνὸς τὸν αἰθέρα. Ὠϊμὲ πῶς κλαίν' τριγύρω μου τὰ πράγματα, καὶ πῶς μυρολογοῦν, ἄλλοτ, τὰ δέντρα. Ὠϊμὲ ὁ χαμός ὁ βασιλιᾶς τῆς πλάσης.

Κυκλαμιὲς τώρα στὸ βάζο, κυκλαμιές.

Γύθειο **Φαλιὼ Πασαγιάννη**

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΑΝΑΜΕΝΟΥΣΑ

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὸ Domfront, ὁ γείτων μου εἰς τὸ τραπέζι, κάτοικος τῆς πόλεως τῶν λουτρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔμενον κατὰ τὸ θέρος, μοῦ εἶπε: Εἶδες τὴν δεσποινίδα... τοῦ δημοτικοῦ κήπου...

Δὲν ἠννόουν μοῦ ἔδωκεν ἐξηγήσεις.

— Βεβαίως θὰ παρετήρησες εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, μίαν παλαιὰν μικρὰν οἰκίαν, ὠχυρωμένην μὲ μικροὺς πύργους καὶ τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον προφυλάσσεται ἀπὸ στέγην ἐκ σχιστολίθου. .

— . . . Καὶ βαστάζεται ἀπὸ κολώνας ἐκ σκαλιστοῦ ξύλου;

— Ἀκριβῶς. Ε! λοιπὸν ἐκεῖ κατοικεῖ, κατάμονη τελευταία ἀπόγονος εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἡ ὁποία σήμερον εἶνε κατεστραμμένη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ μερικοὺς γέροντας δὲν δέχεται κανένα. Ἐνίοτε φαίνεται εἰς τὰς πλέον ἐρήμους ὁδούς, ὅπου βασιλεύει ἄκραι σιωπή. Ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς τὸ ἑσπέρας πάντοτε εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δημοτικοῦ κήπου, πρὸ τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου ἀφ' ὅπου δύναται νὰ βλέπῃ τὴν θαυμασίαν θέαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Καὶ μένει ἐκεῖ μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

— Τί κάμνει ἐκεῖ ἠρώτησα;

— Ὁ γείτων μου ἤρχισε νὰ γελᾷ. Περιμένει φαίνεται, περιμένει τὸν ἄγνωστον, τὸν ἥρωα τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐλπίζουν ὅλαι αἱ γυναῖκες. «Θὰ ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπε μίαν ἡμέραν, μειδιῶσα εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος ἐγέλα μὲ τὴν προσδοκίαν της· θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς κοιλάδος ἔφιππος καὶ θὰ ἀνέλθῃ τὸ μονοπάτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶνε πλησίον τοῦ λόφου». Ἰδοὺ τώρα δέκα ἔτη ποῦ τὸν περιμένει.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς διαμονῆς μου εἰς τὰ λουτρὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπον. Οἱ μὲν τὴν ἔλεγαν ὡραίαν, οἱ δὲ ἀσήμαντον καὶ περασμένης ἡλικίας ἢ καὶ ἄσχημον. Κατὰ τοῦτο μόνον ὅλαι αἱ διαδόσεις ἦσαν σύμφωνοι, ὅτι καθ' ἑκάστην εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος τοῦ δημοτικοῦ κήπου.

Δὲν τὴν ἐγνώριζα καὶ ἑπομένως δὲν μὲ ἐνδιέφερε διόλου. Ἐν τούτοις τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἐνῷ περιεπλανώμην ἔφιππος εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους, εἶδα αἴφνης τὸ κωδωνοστάσιον καὶ τοὺς πύργους τοῦ Domfront καὶ εἶχα τότε, μόνον τότε, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, τὴν περιέργειαν νὰ ἴδω ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐπερίμενεν οὕτω σχεδὸν δέκα ἔτη.

Οὔτε ἐγὼ εἶξεύρω, διατὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν συνήθη δρόμον. Τὸ Domfront ἡ περίεργος αὕτη φεουδαλικὴ πόλις τελειώνει εἰς ἓν ὀροπέδιον, τὸ ὁποῖον προχωρεῖ μεταξὺ δύο κοιλάδων ὡς ἡ πρῴρα πλοίου μεταξὺ δύο βαθέων κυμάτων. Διατὶ κατῆλθον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κοιλάδας αὐτάς; Διατὶ περιῆλθον τὴν πόλιν κάτω ἀπὸ τὰ προχώματά της, τὰ ὁποῖα τὴν περιτριγυρίζουν;

Ἠκολούθησα τὸν ποταμόν, εἰς τὸν ὁποῖον κατοπτρίζεται μία ἐκκλησία. Καὶ ἐκεῖ, ναί, μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα, ἡ κακὴ ἰδέα. Ἤτο ἀράγε τόσον κακή; Δὲν μοῦ ἐφάνη διόλου ἀληθῶς. Δὲν τὸ ἔκαμα παρὰ ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἀπὸ ἀτσειότητα. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκίνει περισσότερον ἦτο ἡ θέλησις νὰ κάμω ἕνα καλὸν καὶ νὰ δώσω τὴν χαράν. Ἡ θέλησις αὕτη, ἡ ὁποία πολὺ συγνὰ μᾶς φέρει πέραν τῶν ὁρίων τῆς συνέσεως, αὐτὴ μὲ ἔκαμε νὰ ζητήσω αὐτὴν τὴν περιπέτειαν ὡς τρελλός. Ὡς τρελλὸς ἐκεντοῦσα τὸν ἵππον μου, ὡς τρελλὸς ἔτρεχα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος. Τὰ πέταλα τοῦ ἵππου μου ἠχοῦσαν εἰς τὸν ἔρημον δρόμον. Ἤκουσα τὸν κρότον των, ὁ ὁποῖος ἐτάραττε τὴν σιωπὴν καὶ τὸ βλέμμα μου ἀνέβαινε μαζῆ του ἕως εἰς τὰ ὕψη τῶν βράχων. Νέα δύναμις μὲ κατεῖχε, ἠσθανόμην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φωνάξω. Ἐν τούτοις ἕως τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἐγελοῦσα, καὶ ἐγελοῦσα καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὥραν.

Ἡ κοιλὰς ἤρχισε νὰ γίνεται στενωτέρα καὶ δύο τείχη φοβερὰ ἐφαίνοντο ἑκατέρωθεν. Ἔξαφνα εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος πρὸς τὰ ἀριστερὰ, σχεδὸν εἰς τὸν οὐρανόν, εἶδον μίαν σκιὰν γυναικός, ἡ ὁποία ἔσκυβε πρὸς τὴν ἄβυσσον. Ἤτο ἐκεῖ.

Μόλις ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ στενὸν αὐτό, ἐσταμάτησα τὸν ἵππον μου, ἐπέζευσα καὶ ἔδεσα αὐτὸν εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου. Ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι ἔκαμα ὅλα αὐτὰ μὲ μεγάλην ἡσυχίαν καὶ ἐλευθερίαν ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι εὑρίσκεται μόνος. Μήπως δὲν ἤμην ἁπλοῦς ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον κρατοῦσε ἡ ὡραιότης τοῦ Τοπρόν; Ἔκαμα μερικὰ βήματα εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος. Ἐμπρός μου ἦτο ὁ στενὸς δρόμος, ὁ ὁποῖος ἔφθανε μέχρι τοῦ λόφου. Ἴσως ἐδίσταση, ἀλλὰ βεβαίως διὰ μίαν στιγμὴν μόνον καὶ ἀμέσως ἤρχισα τὴν ἄνοδον.

Ὑπῆρξε ταχεῖα κατ' ἀρχάς. Ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς μικροῦ δάσους ἀπὸ δρῦς, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκρυπτε, σχεδὸν ἔτρεχον καὶ οὔτω ἔφθασα ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους. ἀλλὰ τὸ δάσος ἔπαυσε καὶ δὲν ἐπροχώρουν πλέον παρὰ ἀργά. Σχεδὸν μόλις εἶχον τὴν τόλμην νὰ προχωρῶ. Μὲ παρετήρει, περὶ αὐτοῦ δὲν εἶχον καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ ἐνόμιζον ὅτι τὰ βλέμματά της διεπέρων τὸ σῶμά μου. Προσεπάθησα νὰ γελάσω, ἀλλὰ μοῦ ἦτο πλέον ἀδύνατον. Ἐκτὸς τούτου μία δύναμις ἀκατανίκητος μὲ διέτασσε νὰ ὑψώσω τὴν κεφαλήν μου. Δὲν ἤθελα καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω. Καὶ τὴν εἶδον μερικὰ μέτρα μόνον ὑψηλότερα ἀπὸ ἐμέ, μὲ ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν κορμὸν ἔξω ἀπὸ τὰ κάγγελα τὰ ὁποῖα ἐπροφύλαττον τὸν ἄνωθέν μου ἐξώστην.

Τότε ἐνθυμοῦμαι ἔκαμα κίνημα ὑποκριτικὸν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἔπαλλε ἀληθινά, ὡς ἡ ἰδική της! Ὤ! ἡ ἰδική της πόσον θὰ ἔπαλλε.

Ἔπρεπε νὰ ἀναβῶ ἀκόμη μερικὰς βαθμίδας σκαλώματος εἰς τὸν βράχον. Τὸν ἀνέβην ἀργά, ἀργά, μὲ τὸ μέτωπον σκυμμένον καὶ τότε μόνον ἔτθασα εἰς τὸν ἐξώστην εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο.

Εὑρέθημεν δέκα βήματα μακρὰν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὴν παρετήρουν, μέ παρετήρει καὶ αὐτή. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ μέρους μου δὲν ἐπαίζετο κωμῳδία πλέον. Ἔκαμνα ὅ,τι ἔκαμνα μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μου.

Δὲν μοῦ ἐφάνη ὡραία. Ἐφόρει ἕνα κακοκαμωμένον φόρεμα, τὸ ὁποῖον ηὔξανε τὴν ἔλλειψιν τῆς χάριτος εἰς τὸ σῶμά της, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἦτο γλυκύτατον καὶ θελκτικώτατον. Τὴν εἶδον ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ γίνεται ὠχροτάτη καὶ οὐδέποτε παρετήρησα εἰς ἀνθρώπινον ρόσωπον τόσην λύπην καὶ τόσην ἐλπίδα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Λέσχη Γερμανίδων. Τὸν προσεχῆ Νοέμβριον ἱδρύεται ἐν Βερολίνῳ λέσχη γυναικῶν. Μεταξὺ τῶν ἱδρυτριῶν τῆς ἐν λόγῳ λέσχης εὑρίσκονται τὰ ὀνόματα τῆς κ. Λίνας Μόργενστερ, διευθυντρίας τῆς Deutche Hausfrauenzeitung καὶ τῆς κ. Ἄννης Γκίεζερ, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ διευθυντρίας τῆς Frauencorrespondnuz.

Ἕνωσις τῶν Ἐλβετίδων Γυναικῶν. Τὴν 11ην καὶ 12ην 7]βρίου ἐγένετο ἡ γενικὴ συνέλευσις τῆς Ἑνώσεως τῶν Γυναικῶν τῆς Ἑλβετίας ἐν Ζυρίχῃ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Γερτρούδης Βίλεγερ.-Κέλερ. Τὰ ζητήματα τῆς εἰρήνης, τῶν ἀντιαλκολικῶν ἐνεργειῶν, τῆς καταπολεμήσεως τοῦ χαρτοπαιγνίου, τοῦ διορισμοῦ ἐπιθεωρητριῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐργάζονται γυναῖκες καὶ παιδία, εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἄσυλα, καὶ τὸ ὑπηρετικὸν ζήτημα, ἀποτελοῦν θέματα ἐφ' ὧν εἰργάσθη ἡ γεν. συνέλευσις.

Ἡ Ἕνωσις τῶν Ἐλβετίδων ἀποτελεῖται ἀτὸ 4,000 τακτικὰ μελη καὶ διαιρεῖται εἰς 50 τμήματα.

Ἕνωσις τῶν Γερμανίδων. Γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς ἑνώσεως τῶν Γερμανίδων συνεκλήθη εἰς Coenizberg τῇ 1ῃ 8]βρίου. Αἱ ἐργασίαι καὶ συνεδρίαι αὐτῆς ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τῆς 4ης 8]βρίου.

Λύκειον θηλέων εἰς Ἀνόβερον. Ἱδρύθη κατ' αὐτὰς εἰς Ἀνόβερον λύκειον θηλέων, τοῦ ὁποίου αἱ μαθήτριαι λαμβάνουν ἀπολυτήριον πλήρους γυμνασίου. Ἕτερον τοιοῦτον λύκειον λειτουργεῖ ἐν Karlsruhe.

Λέσχη Γυναικεία ἐν Βοστώνῃ. Μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπέραντον μέγαρον ἱδρύθη ἐν Βοστώνῃ, διὰ γυναικείων κεφαλαίων, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς λέσχη γυναικῶν· Ἀρχιτέκτων τοῦ ἐν λόγῳ μεγάρου εἶναι ἡ δις Josephine Wrigt Chapman.

ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΙ «ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ»

Διωρίσθησας ἐπίσης, πλὴν τῶν προαναφερθεισῶν: αἱ δις *Ἀγγελικὴ Θεοδοσιάδου* εἰς τὸ ἐνταῦθα Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Τριανταφυλλίδου. *Ἐλένη Γαλιάτσα*: εἰς τὸ Διδασκαλεῖον τῶν Νηπιαγωγῶν. *Ἄννα Σαμίου*: Εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Παρθεναγωγεῖον *Καλλιόπη Κουτουπίδου* εἰς Μάκρην τῆς Μ. Ἀσίας καὶ *Ζωὴ Ἀγγέλου* εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Παρθεναγωγεῖον Βαμβακάρη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἐπανάστασις σωστὴ εἰς τὸν γυνακεῖον συρμόν, ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν φορὰν ἡττήθη καθ' ὁλοκληρίαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ τελευταῖος συρμὸς τῶν φορεμάτων, ὁ μόλις κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος εἰσαχθείς, ἦτο ὑπὲρ τῶν ἐσθήτων τῶν στενῶν, τῶν τόσων προσηρμοσμένων εἰς τὸ σῶμα, ὥστε αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ νὰ διαγράφωνται ὡς ἐν ἐντελεῖ γυμνότητι.

Λοιπὸν ὁ συρμὸς αὐτὸς ἔζησε τὴν ζωὴν τῶν ρόδων. Δηλαδὴ μίαν μόλις ἐποχήν. Ἡ ἠθικὴ ἐξανίστατο καὶ πρὸ πάντων αἱ ἠδικημέναι ἀπὸ τὴν φύσιν γυναῖκες. Καὶ εἷς μέγας τῆς τέχνης διδάσκαλος διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ταύτας ὡς καὶ ἐκείνην, διέγραψε τὸν νεοφανέντα συρμὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ἐδημιούργησε τύπον φορέματος ἐντελῶς ἀντίθετον, πλατύν, εὐρύχωρον, ὅλον πτυχάς, ὁ ὁποῖος κρύπτει τὰς ὡραίας ὡς καὶ τὰς ἀσχήμους γραμμὰς καὶ τὸν ὁποῖον ὠνομασεν «*ἐσθῆτα τῆς καλῆς γυναικὸς*». Εἶναι ἁπλοῦν ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ πτυχωτὸν αὐτὸ φόρεμα, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ τέχνην τινὰ ἐν τῇ γραφικῇ τῶν πτυχῶν συναρμολογήσει Ὁ χειμὼν λοιπὸν μὲ τὸν πρῶτον νεωτερισμόν του φαίνεται διαπνεόμενος ἀπὸ πνεῦμα αὐστηρότητος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους του κλάδους.

Παρισινὴ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κρασὶ Κίνας. 5 δρ. κίνας εἰς μίαν λίτραν μαῦρο κρασί. Τὸ ἀφίνετε νὰ μουσκέψῃ τρεῖς ἡμέρας, τὸ περνᾶτε ἀπὸ καθαρὸν πανὶ καὶ δίδετε εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην νὰ δυναμώσῃ ἀνὰ ἓν ποτηράκι πρωὶ καὶ βράδυ.

Λεμονάδες ἢ πορτοκαλάδες σιρόπια. Κόπτετε εἰς φέτας ἓν καλὸν λεμόνι καὶ ἓν πορτοκάλι φλοῦδα καὶ ξυνὸ μαζῆ εἰς μίαν λίτραν οἰνόπνευμα. Τὸ ἀφίνετε κλεισμένον ἐπὶ δύο μῆνας. Βράζετε εἰς σιρόπι ἡμίσειαν ὀκᾶν ζάχαριν, τὴν ὁποίαν δένετε καλά. Περνᾶτε τὸ οἰνόπνευμά σας μὲ τὸ λεμόνι καὶ πορτοκάλι ἀπὸ λεπτὸν πανί, τὸ ἀναμιγνύετε μὲ τὸ σιρόπι καὶ τὸ βάζετε εἰς φιάλας. Τὸ ποτόν σας πίνετε εἰς μικρὰ ποτηράκια ὡς χωνευτικόν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν θέλετε λεμονάδαν, ρίπτετε 2 - 3 κουταλιὲς ἐξ αὐτοῦ εἰς ποτήρι νερὸν καὶ ἔχετε ὡραίαν λεμονάδαν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
ΕΤΟΣ 11ον

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους τούτου κατ' ἐξοχὴν πρακτικὸν θὰ εἶναι εἰδικώτερον ὁδηγὸς ἄριστος διὰ τὴν ἐκμάθησιν κατ' οἶκον γυναικείων τεχνῶν. Περὶ τὰς 50 σελίδας του ἀφιεροῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον· 30 ἐπίσης σελίδας του ἀφιεροῦ εἰς ἀρχὰς ὑγιεινῆς καὶ περιποιήσεως τῶν βρεφῶν καὶ μικρῶν παιδιῶν, συντεταγμένας ὑπὸ διασήμου κυρίας ἰατροῦ καὶ μητρός.

Συνεργάτιδας θὰ ἔχῃ τὰς ἐκλεκτοτέρας μεταξὺ τῶν γραφουσῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσῃ καὶ τινας εἰκόνας.

Θὰ περιέχῃ καὶ πάλιν διηγήματα καὶ ποιημάτια ἐκλεκτά, ἄρθρα οἰκ. οἰκονομίας, καὶ ἐν περιλήψει τὴν γυναικείαν ἐν τῷ κόσμῳ κίνησιν. Ἐπὶ ὡραίου χάρτου καὶ καλλιτεχνικώτατα τυπωμένον θὰ τιμᾶται 1 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 1,25 διὰ τὰς ἐπαρχίας, 1 φρ. χρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ ἐγγράφουσα καὶ προπληρώνουσα τὸ ἀντίτιμον 25 ἡμερολογίων λαμβάνει ἐπὶ ἓν ἔτος τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» δωρεάν. Ἡ ἐγγράφουσα 15 συνδρομητρίας καὶ προπληρώνουσα ἀπὸ τοῦδε τὰς συνδρομάς των, λαμβάνει τὴν Ζωὴν Ἑνὸς Ἔτους, πεντακοσιασέλιδον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρὲν δωρεάν. Ἡ ἐγγράφουσα 5 συνδρομητρίας καὶ προπληρώνουσα λαμβάνει τὸ αὐτὸ σύγγραμμα ἀποστέλλουσα μόνον φρ. 2 ἀντὶ 5 τῆς ἀρχικῆς του ἀξίας.

Τὰ ἡμερολόγιά μας διὰ τὰς προπληρονούσας θὰ ἐκδοθοῦν καὶ ἐφέτος ἠριθμημένα καὶ δίδουσα δικαίωμα εἰς λαχεῖον, τοῦ ὁποίου θὰ κερδίζουν 50 ἀριθμοί: Ὁ α'. ἓν φόρεμα χοροῦ Ὁ β'. ἓν ἀρχαῖον δοχεῖον. Ὁ γ'. καλλιτεχνικὸν λεύκωμα. Ὁ δ'. 6 μανδύλια μεταξωτά· ὁ ε'. ἓν μελανοδοχεῖον Γραφείου· ὁ ς'. ἓν κάτοπτρον χειρός, ὁ ζ'. ἓν μικρὸν ἔργον πλαστικῆς, ὁ η'. μίαν δέσμην τεχνητῶν ἀνθέων, ὁ θ' ἓν δοχεῖον ἀνθέων, ὁ ι'. ἓν θερμόμετρον τοίχου.

Οἱ κατόπιν 20 ἀνὰ μίαν συνδρομὴν ἐτησίαν εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Καὶ οἱ τελευταῖοι 20 ἀνὰ ἓν βιβλίον ἀξίας 3 δρ.

Τὸ ἀντίτιμον ἀποστέλλεται εἰς ἐπιταγὰς ταχυδρομικὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἢ εἰς γραμματόσημα γαλλικά, ἰταλικά, αὐστριακά, ἀγγλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἢ εἰς χαρτονομίσματα ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΘΕΩΝ

Αἱ Ἀθῆναι ἐξευρωπαΐζονται ὁλονέν. Τὰ ἀνθοπωλεῖά των δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γνώμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἄνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὁριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνθοπωλεῖά μας εἰς σημεῖον, ὥστε τὸ τελευταῖον ἱδρυθὲν ἐξ αὐτῶν, τὸ τοῦ κ. **Τσούμη** ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Σταδίου, παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, νὰ δύναται ἀφόβως νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ ὡραιότερα καὶ πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνθοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἄνθη, ἀνθοδέσμαι, στέφανοι, ὅλα μὲ καλαισθησίαν καὶ μὲ ἐντέλειαν. Διακοσμήσεις αἰθουσῶν δι' ὡραίων φυτῶν τῶν Τροπικῶν, καὶ ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνῷ δίδομεν τὰς παραγγελίας μας, ἢ ἐκλέγομεν τὸ εὐνοούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

ΣΤΑΔΙΑ ΒΙΟΠΑΡΑΓΩΓΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον ἐξακολουθοῦν διὰ τὸ ἐπὶ διδάκτροις προσερχομένας μαθητρίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γενομένων δεκτῶν δωρεὰν συνεπληρώθη. Τὰ μαθήματα ἐκανονίσθησαν ὁρρστικῶς ὡς ἑξῆς: Ραπτικὴ καθ' ἑκάστην. Κοπτικὴ δίς τῆς ἑβδομάδος. Πιλοποιΐα δίς. Ἀνθοποιΐα δίς. Ἰχνογραφία καὶ ζωγραφικὴ δίς. Λογιστικὴ δίς, ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου. Πλαστικὴ ἅπαξ. Πυρογραφία ἅπαξ. Μαγειρικὴ δίς, κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον. Ὑγιεινὴ ἅπαξ. Οἰκ. Οἰκονομία ἅπαξ. Σίδηρον ἅπαξ. Θρησκευτικά, Ἀνάγνωσις, ἀριθμητική, Ἱστορία καὶ Γαλλικά.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι καὶ δι' ἓν ἢ δύο μόνον μαθήματα. Δι' ἕκαστον μάθημα κεχωρισμένως δρ. 8 κατὰ μῆνα. Δι' ὅλα τὰ μαθήματα εἰς τακτικὰς μαθητρίας δρ. 15.

Ἐπροχώρησα. Ἔπεσεν εἰς ἕνα θρανίον σχεδὸν λιπόθυμος, ἐκάθησα πλησίον της.

Ἐμπρός μας ἐξετείνετο τὸ θαυμάσιον ἄπειρον, ὅπου διεγράφοντο οἱ λόφοι, οἱ πλήρεις χάριτος, τὰ βαθέα δάση, αἱ γραφικαὶ κοιλάδες, οἱ ἀτελείωτοι ὁρίζοντες, ὅλη αὐτὴ ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ὁρκεῖ διὰ νὰ ἐξεγείρῃ ἐντός μας τὰ θρησκευτικώτερα αἰσθήματα.

Ὁ ἥλιος ἔδυε. Παρηκολουθούσαμεν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν αἰσθητὴν κατάβασίν του. Ὦ! πόσον τὴν ἠσθανόμην ζῶσαν. Οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ἠσθάνθην τὴν ψυχήν μου συνδεδεμένην πλέον στενὰ μὲ τὴν ψυχὴν γυναικὸς, τὴν ζωὴν ἑνὸς ὄντος περισσότερον ἑνωμένην με τὴν ζωήν μου.

Ἔλαβα τὴν χεῖρά της· ἐφρικίασεν ὁλόκληρος καὶ ἐστηρίχθη πλησίον μου.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ὁ οὐρανὸς ἔγεινε κατακκόκινος, ὁ κῆπος κατασκότεινος.

Τὰ χείλη μας ἡνώθησαν . . .

Ἐνύκτωσε. Ἔφυγα λέγων πρὸς αὐτήν: Αὔριον.

Δὲν εἴπομεν ἄλλην λέξιν μεταξύ μας καὶ οὔτε θὰ εἴπωμεν. Δὲν μὲ εἶδε πλέον.

Βεβαίως θὰ ἐπανηρχόμην, ἀλλ' ἐφοβούμην τὴν ἀνεξήγητον γοητείαν της, τὴν μελαγχολίαν της, τὸ χωρὶς μειδίαμα προσωπόν της τὴν φοβερὰν ὠχρότητά της. Ἐκτὸς τούτου δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀρχίσω ἐκ νέου τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν κωμῳδίαν. Ναί τὴν κωμῳδίαν αὐτήν· δι' ἣν αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου ἐξανίστανται καὶ δὲν εἶνε δυνατὴ πλέον ἡ ἡσυχία δι' ἐμὲ, διότι ἔπαιξα ἐμὲ τὴν καρδίαν μιᾶς γυναικός. Δυστυχής, ὀνειροπόλος τῆς ἐπαρχίας, τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ δεσμεύει εἰς τὸ μικρὸν χωρίον της, ταπεινὴ δούλη τῆς μοίρας, ἡ ὁποία ἐπερίμενες ὑπομονετικὰ εἰς ἕνα θρονίον τοῦ δημοτικοῦ κήπου τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐτυχίαν· ἐγέλασα μὲ τὴν συγκινητικήν σου πίστιν· ἔπαιξα μὲ τὰ ὄνειρά σου καὶ ἔφυγα.

Καὶ τώρα περιμένει ἀκόμη, εἶμαι βέβαιος καὶ περιμένει ἐμέ. Ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς, τὰς ὁποίας διέρχομαι μεταξὺ χαρᾶς καὶ ἀπογοητεύσεως, τὰς ζῇ καὶ αὐτὴ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν ἔρημον κῆπον. Ὅλας τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου τὰς βλέπει καὶ περιμένει, περιμένει πάντοτε ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἀγαπᾷ πάντοτε . . .

. . . . Ἐπανῆλθον ἐκεῖ κάτω καὶ κρυμμένος ὡς κακοῦργος ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο ἐκεῖ! Ἦτο ἐκεῖ! σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, παρατηροῦσα τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας, περιμένουσα . . .

. . . Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τότε, ἠγάπησα, ὑπέφερα, ἔζησα καὶ κουρασμένος καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον, τὴν βλέπω, τὴν βλέπω καὶ μὲ τραβᾷ πρὸς αὐτήν. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς μικρᾶς πόλεως. Ναὶ εἶνε ἡ ψυχὴ αὐτὴ τῆς μικρᾶς πόλεως, ψυχὴ γλυκεῖα, μελαγχολική, ἡ ὁποία θέλγει καὶ κρατεῖ Οἱ ὀφθαλμοί της εἶνε ἥσυχοι ὡς τὰ νερὰ τῆς λίμνης, αἱ κινήσεις της εἶνε σιωπηλαὶ ὡς οἱ ἔρημοι δρόμοι της. Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τὴν ἥσυχον αὐτὴν εὐτυχίαν τὴν ἄνευ θορύβου, νὰ ἡσυχάσω, νὰ ζήσω χωρὶς νὰ ζῶ, νὰ ὑπάρχω χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω.

Αἰσθάνομαι καθ' ἑκάστην ὅτι ἡ θέλησίς μου χαλαροῦται. Δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις. Εἶμαι χαμένος. Περίμενέ με, περίμενέ με, ἀκόμη μερικαὶ πικρίαι, μερικαὶ ἀπάταις καὶ θὰ ἀνέλθω ἐκ νέου τὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος περνᾷ ἀποκάτω ἀπὸ τὰς δρῦς καὶ θὰ σοῦ φέρω τὴν ζωήν μου διὰ νὰ τὴν θάψῃς πλησίον τῆς ἰδικῆς σου . . . .

(Κατὰ τὸν Maurice Leblanc) **Εἰρήνη Νικολαΐδου.**